

ningarna på mittytan finnas däremot för obetydliga spår för att deras art skall kunna utrönas.

Inskriften, som nedtill begränsas av en rak linie, som sammanbinder slingans ändar, börjar nedtill t. v. med namnet **purstin**, vars **t** har två bistavar, icke blott en som i B. 885. Uti **rispi** äro **r**, **s**, **p** så gott som utplånade, och därefter äro skiljetecknet och **[s]** i **[s]tia** alldeles borta. Liksom det står **stia** för ***stin**, så står det ock **paasi** för ***pansi**, vilket B. 885 har. I detta ord har **p** bistaven på nedre hälften av staven. I **eftir** är pricken på **e** tydlig, i **f** är nedre staven borta, **i** kan knappt skönjas och **R** spåras svagt. Namnet **ymut** är däremot tydligt, men följande skiljetecken otydligt. I **brupu[r]** äro **pu** nötta, sista **r** utplånat. I **sua** finnas svaga rester av **s**, **ua** × **sia** däremot tydliga.

Inskriften är alltså:

purstin × rispi [× s] tia × paasi × eftir × ymut × brupu[r ×] sua × sia
5 10 15 20 25 30 35 40

Utom i **purstin** har **n** † formen † **a**, nämligen i **stia** *stēn*, **paasi** *pānsi*, **sua** *sun* och **sia** *sinn*. Namnet **ymut** motsvarar isl. *Eymundr*, fsv. *Ömund*.

Översättning: Torsten reste denna sten efter Ömund, sin broderson.

97. Grönlund, Åsbo sn, Göstrings hd.

Pl. XXXII. Fig. 2.

Litteratur: B. 880; L. 1190; W. 171; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 715; P. A. Säve, *ATS*. I, s. 108, *Reseberättelse* 1861, s. 90, teckning; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1870, s. 38, pl. VI; teckning av L. C. Wiede i statens hist. museum; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 12, teckning.

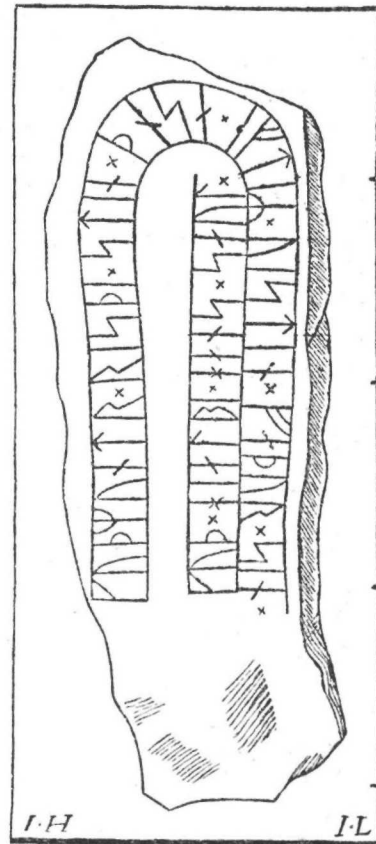
Om runstenens plats yttrar P. A. Säve följande: »En runsten, . . . , som förr stod i Mell-ängen, nära vägen, ej långt från Svartån, på Grönlunds säteris egor i Åsbo socken, har 1856 flyttats in i parken af jordegaren, Grefve Otto Klingspor.»

Ämnet är ljusröd granit.

Stenen är 1,79 m hög, största bredden är 77 cm. Slingan är 15—16 cm bred. Kors saknas. Ristningen är mycket tydlig.

I ordet **stin**, som är fullständigt i B. 880, finnes av **t** blott 9,5 cm nedifrån, av **i** 7 cm, av **n** 6 cm, av det följande sneda korset blott nedre hälften. Uti **pnsa** är på **p** staven ovan bistaven borta. Uti **hialbi** har **b** bistavarna skilda på mitten och från stavens ändar. I B. 880 sträcker sig den inre slingans övre linie högre upp än toppen av **i** i **saul**, vilket icke är händelsen.

13—151554. Östergötlands runinskrifter.

B. 880.

Inskriften är följande:

Huvudslingan: **kupmuntr** › **rispi** › **stin** › **þnsa** › **eftir** › **uistin** › **faþur** › **sin** ›

I en slinga på högra slingans nedre linie nedifrån uppåt: **kup** › **hialbi** › **hans** › **saul** ›

Namnet **uistin** motsvarar isl. *Vesteinn*, fda. *Visten*. Vilket uttal **saul** angiver, är svårt att avgöra; det har kanske varit *sāul* eller *sāwul*, lånat från ags. *sāwol*, se Brate, *Uppsala-studier*, s. 13. Jfr **siflu** Öl. 44 Bo, **saflu** Ög. 239 Skänninge.

Översättning: Gudmund reste denna sten efter Visten, sin fader. Gud hjälpe hans själ!

98. Strålsnäs, Åsbo sn, Göstrings hd.

Pl. XXXII. Fig. 3.

Litteratur: W. 172; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1870, s. 38, teckn. VI; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra*, s. 12, teckn.

Runstenen ligger alldeles invid åstranden på Hermannekulla, en slogmark nordost om Strålsnäs gård mellan ån, järnvägen och den kärrmark, som utbreder sig nedanför den höjd, på vilken gården ligger. På Hermannekulla säges gården ursprungligen ha legat,¹ och på densamma ligga mer än 25 ättekullar, vilkas fotkedjor äro mer och mindre synliga. Innan släkten Stråle kom i besittning av stället,² hette det helt enkelt Näset, vilken benämning var alldeles passande på en tid, då sannolikt den kärrmark, som ligger mellan den nuvarande gården och Hermannekulla, var sjö.

Runstenen består av tre stycken, a), b), c), som sammanlagda äro 1,62 m i längd, bredden nedtill är 56 cm, vid toppslingans krökning 38 cm. Styckena passa väl ihop, så att blott obetydligt fattas mellan dem. Runstenen spräcktes för en 40 år sedan, därigenom att rishögar lågo intill densamma, som brändes. Därvid gick ett stycke av och en spricka uppstod, antagligen där sedermera det andra stycket avskildes. Ämnet är rödaktig granit.

Inskriften finnes dels i en huvudslinga, där den börjar nedtill till vänster, dels stå några runor på högra slingans övre linie uppifrån nedåt.

På nedersta stycket a) står **ris**, på b) **·stin**, på vars **n** övre staven saknas; ordet på a) måste hava varit **ris[a]** 'resa', som föregåtts av ett namn och 'lät'. På c) äro orden **þansi · iftir** · fullständiga.

Den avlidnes namn är mycket svårt att utröna. W. 172 läser **pursuk**, och av dessa runor äro **ur** på c) och **uk** på b) säkra, fast av **u** i **uk** blott bistaven finnes. Mellan **ur** och **uk** kan icke gärna någon runa hava stått. Staven till **u** i **uk** är förstörd i fogen, möjligen synes ett litet spår därav nederst på c), men det är mycket osäkert. På platsen för **þ** hos W. 172 synes fullt tydligt en stav 6 cm nedifrån och kan spåras 9 cm, varefter

¹ Fsv. Hermannekulla, SD. II, 131, 132 (1292, avskr. från 1600-talet), Åsbo sn, Ög.

² Se därom A. Ridderstad, Hist. geogr. och statist. lexikon öfver Östergötland, II, s. 227. Norrköping 1877.